

ВЕРБАЛЬНІ ТА НЕВЕРБАЛЬНІ ЗАСОБИ КОМУНІКАЦІЇ ОРАТОРА

Для фахівців володіння вербальними та невербальними засобами – невід’ємна частина професійної майстерності. Усім відомо, що людина реалізується та самовдосконалюється під час комунікації. Цим зумовлюється актуальність теми.

Метою роботи є дослідження вербальних та невербальних засобів комунікації оратора. Вербальні й невербальні засоби комунікації досліджували такі вчені: Флорій Бацевич, Юрій Косенко, Лариса Мацько, Алан Піз, Ярослав Радевич-Винницький та інші.

У процесі комунікації передавання інформації відбувається за допомогою двох знакових систем: вербальної та невербальної. Вербальна комунікація передбачає цілеспрямоване словесне передавання певного повідомлення. Успіх та ефективність мовного впливу значною мірою визначається змістовністю, багатством мовних засобів, культурою, виразністю мови.

Важливим аспектом вербальної комунікації є те, що на основі виступу оратора в слухачів формується певне враження про нього як мовну особистість і як професіонала. Більше того, як довели дослідження, деталі будь-якої промови людини оточення швидко забуває, але загальне враження про неї може зберігатися досить довго. Так, вдалий імідж промовця досягається його ораторськими здібностями, які доповнюються зовнішнім виглядом, фотогенічністю, харизмою. Силу харизми значною мірою доповнює мова оратора.

Невербальні засоби дають оратору змогу доповнювати своє словесне повідомлення. У цьому разі такі невербальні вияви можуть мати різні наслідки, адже вони здатні: підтверджувати вербальну інформацію; посилювати й акцентувати сказане, що збільшує ефективність комунікації; заперечувати її, що заважає правильному сприйняттю повідомлення. У свою чергу, спостереження за невербальною реакцією слухачів дає змогу ораторові оцінити, як сприймає оточення його промову. Важливо відзначити, що невербальні вияви мають більш спонтанний характер порівняно з вербальною інформацією, тому їх складніше контролювати.

Таким чином, опанування компонентів вербальної та невербальної комунікації важливе для забезпечення кращого взаєморозуміння оратора й слухачів. Усвідомлення промовцем особливостей власної системи вербальної та невербальної комунікації сприяє адекватному передаванню інформації.